

mnogi drugi, kojih imena in doneski so bili že v javnih listih naznanjeni.

Imena učiteljic in število učenk. — Skozi dve šolski leti (1885/86 in 1886/7) je bila nastavljena na tej sesterni šoli učiteljica svetnega stanú, gospodična Ana Kalmus, ker nam ni mogla slavna materna hiša šolskih sester v Mariboru dati še ene sestre-učiteljice. Početkom šolskega leta 1887/8 pa se je vstreglo naši želji, tako, da zdaj podučujejo po vseh 4 razredih same šolske sestre. Imenovani gospodični Ani Kalmus pa izrekamo tukaj zahvalo za njeno požrtvovalno sodelovanje.

V prvem razredu je 86 učenk in podučuje letos s. Cirila Šijanec, v drugem jih je 90, podučuje jih s. Lidvina Purgaj, v tretjem 46, podučuje jih s. Metodija Kališek in v četrtem 37, podučuje jih s. Bonaventura Suhač. — Vseh učenk skupaj je 259, lani jih je bilo 222.

Priročna dela vodi s. Gabriela Plohl, kriščanski nauk učil je dotlej č. g. Valentin Mikuš, mestne fare kaplan.

Udov je štelo društvo v tem letu 473 in sicer: ustanovnikov 53, rednih ndov 295, podpornikov 125. Ko se je sesterna deklinška šola v Celji leta 1878 vstanovila, jela je v njej podučevati č. s. Angelina Križanič, ter ostala vsa ta leta v našem celjskem zavodu kot učiteljica, zadnja leta bila je voditeljica naše šole in prednica celemu celjskemu zavodu. Žal, da se početkom tekočega šolskega leta ni več povrnila nazaj; zakaj nekaj dni poprej, ko se je šola vnovič začela, bila je izvoljena v predstojnico materni hiši v Mariboru. Naj blagovoli častita mati vzprejeti za svoje večletno trudapolno delovanje v Celji našo odkritosrečno zahvalo!

Božična veselica. — Dne 26. decembra 1887, v dan sv. Štefana, se je obhajala navadna božična veselica v poslopji č. šolskih sester v Celji. Kaj mično je bilo, poslušati primerne govore učenk pa njihovo prijetno petje. Načelnik je spodbujal otroke k hvaležnosti do božjega Izveličarja; naj molijo za svojega velikega dobrotnika premil. gospoda kneza in škofa, kakor tudi za sv. Očeta, kateremu naj vsak obdarovan otrok daruje za zlato sv. mešo vsaj en del sv. rožnega venca. Blagorodna gospa Regina Vasič, katera skozi celo leto tako vrlo skrbi za naš šolski zavod, je tudi k božični veselici darovala obilo obleke in obutve, ter razdeljevala darila med presrečne otroke. Velika vrsta jih je bilo, ki so prejemali svoja darila. Vsi navzoči so bili prav zadovoljni s to svečanostjo.

Šolski vrtec. — V šolskem „vrtec“, ki ga vzdržuje v šolskem poslopji šolskih sester slavna družba sv. Cirila in Metoda, podučuje gospodična Irma Fabijani. Otročičev obiskuje ta „vrtec“ — 50.

Doslenji načelnik, ki je leta 1879 z blago pomočjo vrlih rodoljubov vstanovil „kat. podp.

društvo“, se je tekoma leta 1887 iz Celja preselil kot župnik v Vitanje. Pred svojim odhodom je želel odložiti odgovornost in skrb, katera je v zvezi z vodstvom tega društva. Vdal se je pa volji slavnega odbora ter opravlja še dalje posle društvenega načelnika. — Ob tej priliki se vnovič iskreno zahvaljuje vsem premilim prijateljem, ki so ga podpirali v njegovem početju pretečena leta ter prisrčno prosi, naj mu izvolijo ohraniti še za naprej svojo naklonjenost. Toliko iz poročila. Mi mu pristavimo le željo, naj boče tudi zanaprej društvo toliko srečno in deluje s tolikim uspehom za blagor slov. otrok, kakor doslej. V to pomozi Bog in dragi prijatelji!

Župnik Matija Pauša †

Popoldne 19. prosinca je nam naš veliki zvon britko žalost naznanil. Nemila smrt vzela nam je našega duhovnega pastirja č. g. Matijo Pauša, kateri so v 68 letu svoje starosti zapustili svojo čredo. Ko so po sosečkah zaslišali zvon, kateri nam je naznanil njihovo smrt, kdor le ima srce, v tisti uri se je na glas zjokal, ker v tistem trenutku nismo zgubili župljani samo preblagega dušnega pastirja, ampak tudi dobrega očeta, in za slovensko domovino vnetega narodnjaka. Njih starši niso bili ravno bogati pa bili so verni, polni božjega duha. Taki so bili tudi naš rajni g. župnik. Vbogi so umrli, pa bogati so bili na dobrih delih. Vse, kar koli so po svoji varčnosti prihranili, to so vse na čast naše milostne Matere božje in za olepšavo cerkve obrnili.

Bili so pri sv. Martinu 20 let priden delavec v vinogradu Gospodovem. Ko so faro nastopili, je bila cerkva zunaj in znotraj vsa zapuščena; zdaj pa, ko se nas zapustili, je naša božja hiša veseli tempelj, čedno pomalana in vsa nakinčana: mala je sicer a lepa. Od velikih vrat do velikega altarja je vsa prenovljena. Naš zvonik je bil poprej skoraj brez strehe, in zdaj je z bakrom pokrit.

Ograja okoli cerkve je bila vsa razrušena, zdaj pa je novo zidana, z malimi slikanimi kapeļjicami ozaljšana. Sadunosnik je bil poprej s trnjem obraščen, zdaj pa je ves zasajen, poln različnih sadnih dreves in to se je vse večidel le na njihove stroške zgodilo. Večkrat so izgovorili besede: Ali ima Matija kaj v žepu ali ne, da bo le sv. Martin imel lepo suknjo. Bili so toraj farne cerkve zvesti služabnik, bili so pa tudi goreči oznanjevalec božje besede. Najrajši so nam govorili o sv. veri, o miru in ljubezni.

Spoznavši pa, da mira in ljubezni tam in tam med ovčicami še menjka, bili so jako žalostni. Ni njim bilo pretežko, da so vsak den že od ranega jutra svoje ovčice v spovednici

divjimi, nezvestimi, od Turkov podpihnjenimi prebivalci Bosne prav krepko, slavno. 19. den avgusta udala se je Bosna z glavnim mestom Serajevo. (Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Slaba perjadščina.

Dnes povemo nekaj, kar gre bolj na naše gospodinje, kakor pa na gospodarje, toda tudi tem bode prav, če si reši kje kedaj gospodinja kako pišče, ko je že za-nj nevarno, da ne pogine. Izgodi se namreč rado, da pogine mlado pišče pa se skorej ne zna, zakaj. Ni bilo ušivo, ni bilo grdo vreme pa tudi slabe krme ni imelo, vse eno pa je bilo na tem, da bi poginilo ali pa je v resnici poginilo, ker se mu ni pomoglo v pravem času.

Kaj mu je torej bilo? Prehitro, prehudo je rastle in zato je oslabelo ter je, če se mu ni prišlo na pomoč, tudi poginilo. Izpozna pa se to na neprimerno dolgih perotnicah, take ima, da jih ne more na-se potegniti in jih torej vlačí za seboj. V tem tako pišče vedno civka in gre na solnce, če je tudi pri kvoklji. Pri nekaterih začne ta bolezen rano, že v prvih štirinajstih dneh, pri drugih pa nekaj pozneje, v petem ali osmem tednu.

Ako si jih hoče gospodinja še rešiti, naj jih spravi v topel hlev brž, ko zapazi, da boleajo in naj jim daja kuhano meso in jajce, oboje drobno zasekano in v toliki meri, kolikor se jim ljubi le-te zmesi vzeti. Po tej hrani okrevaajo v malih dnevih in gredó lahko na tem poleg drugih na dvorišče. Prav pogosto se prikaže le-ta bolezen pri perjadi, ki ima močne kosti, največkrat pri petelinih. Ako se jim pa postreže, kakor smo rekli, bodo kmalu zdravi in ne samo to, še le lepo vzrastó in so take živali rade prav velike.

Posebno rada je ta bolezen pri anglijskih pritlikovcih (piščetih) in pa pri puranih. Pri prvih izgodéva se to, ker dobodo prav hitro perje, pri drugih, puranih, pa zato, ker gre veliko v njih kosti in v cel, precej težek život. Pri purčutih je dobro, če se izpusté izpod kapja samo v suhem vremenu in si potlej iščejo sama svoj živež.

Tudi pri racah nahaja se enaka bolezen, za-nje pa si nabereš polžev, kolikor ti jih je moč dobiti. Nje je treba pa zmučkati s kraja, pozneje pa se dajo tudi kar celi mladim račutom. Raca je sploh požrešna stvar in tudi mlada že kaže to svojo lastnost; sila veliko ti požre polžev in v pičlih dveh urah jih je tudi že do cela povžila.

Keber, kurja hrana.

Keber ali hrošč obiskuje nas redno, vsako četrto leto se prikaže a brez njega nismo no-

beno leto. Da dela veliko škodo sam, pa še posebno tudi njegova bubika, to je znano in smo že tudi mi večkrat o tem govorili. Dobro, če ne zastoj!

Dnes pa naj pokažem na njegovo korist in to pri kurah. Keber je namreč dobra kurja hrana. Navadna hrana sicer ni in ne more keber biti kuram, le-ta je in ostane zmerom še zrnje, semena in nekaj tudi zelenjad. Ali kuram, ki nesó jajca, treba je še druge hrane, take, ki ima v sebi beljakovine, taka pa se dohiva le iz živalskih snovi: iz mesa, krvi, črvov in — kebrov. Zadnji so za to, kakor navlašč in še po ceni. Treba je le par krajcarjev dati otrokom, da jih tresó iz drevja ter zberó pa nam jih prinesejo v jerbaščeku.

Nje potlej umorimo, ali že s tem, da jih polijemo s kropom ali pa, da jih pomučkamo. Na dvorišče, v gnojišče vreči to golazen je sicer dobro, toda bolje je, če jo posušimo. Izgodi se to lahko na solnci ali bolje v peči. Daje se potlej ta hrana kuram lahko sproti, ali tudi prihranimo je lahko nekaj za poznejši čas, kedar kure začnó nesti jajca.

Čudo, kako so potlej kure rodovitne. Taka hrana jim vidno dobro zalega, saj še same rade skočijo visoko za kebrov, kedar ga vgladajo. Tem bolje pa še jim služi potlej, kedar ne najdejo več druge hrane iz živalskih snovi. Kmetje poskusite s to hrano!

Sejmovi. Dne 15. junija pri sv. Barbari poleg Konjic, v Celji, v Lembahu, na Planini, v Mozirji in pri sv. Vidu nižje Ptuja. Dne 16. junija v Poličanah. Dne 20. junija v Imenem in v Vitanji.

Dopisi.

Iz Maribora. („Slovensko društvo.“) Pozno, vendar pa je prišlo pri „slov. društvu“ letos do zborovanja. Kar pa še več reče, to zborovanje je bilo v resnici lepo in še precej številno. Razven gospóde v Mariboru videli smo poleg c. kr. okr. komisarja. g. A. vit. Arailza, zastopnike iz veliko drugih okrajev, iz Celja gg. drž. in dež. poslanca M. Vošnjaka, dr. Jos. Srnca, dr. Dečkota; iz Ormoža dr. J. Gršaka, iz Konjic dr. Rudolfa, za tem iz okolice oč. gg. župnika Fr. Schwarzra in kaplana Jos. Kostanjevca iz Kamnice, posestnike Fr. Mlakarja iz Hošnjice, J. Lorbeka, M. Muršeca, Fr. Velebila in veliko drugih zavednih kmetov. Zboru je predsedoval g. dr. Fr. Radaaj, ter je v imenu odbora izrekel svoje veselje nad tem, da je tako lepo število vdeleževalcev pri zboru in še posebej, da je prišlo toliko kmetov na zborovanje. Isti gospod je potem poročal o tem, kako je doslej z društvom bilo, ter je izrekel nado, da bode poslej delovanje društva gotovo še vse